

forlangte han Hjemmelsmanden frem i et højtideligt aabent Brev. Men den 5. Juli i Orehave sigtede Indenrigsministeren flere Rigsdagsmænd for noget i høj Grad ærekrænkende. Det andet var jo nemlig slet ikke ærekrænkende, der var i og for sig ikke noget ondt i, om Ministeren nogle Dage havde talt med en Mand, om denne kunde tænke sig at blive Udenrigsminister i et Ministerium Kragh; det var i og for sig ikke ærekrænkende, i alt Fald kunde det ikke være det fra hans Synspunkt set. Men den samme Minister, der følte sig saa saaret derved, at han maatte udsende et aabent Brev og forlange Manden frem, for at Rygtesmedene kunde blive draget til Ansvar, den samme Minister tillod sig den 5. Juli i Orehave at sige, at der til flere Medlemmer af Ministeriet, deriblandt ogsaa til ham — jeg citerer ordret —, fra saare betydende Personligheder i Partier, der ikke var Regeringspartier, var sket Henvendelse til ham om Standsning af Landmandsbanksagen. Det var altsaa vendt imod Radikale og Socialdemokrater, og det var en ærekrænkende Beskyldning; det maatte det være, ikke mindst mod Socialdemokraterne, og det var i og for sig ganske hen i Vejret, for i den Procedure, der foregik i Sommer, fremkom vi jo med et Kronvidne, selve Rigsdagstidende, hvis Nummer for 25. Januar viser, at saadan kunde det umuligt være. Se, saa lykkedes det efter en Uges Forløb at faa det ene Navn frem. Vi tog saa en Kampagne op, som jeg tror altid vil staa som et ærefuldt Kapitel i „Socialdemokraten“s Historie, og hvorved dette ærerørige Angreb blev slaaet ned, saa at nu ingen vover at gentage det. Ministeren vover det ikke paa sine Møder, han gaar helst udenom den Sag. Ingen Venstremand og intet Venstreblad gentager det, de skal nok vogte sig. Saaledes sluttede denne Kampagne. Men vi mangler endnu et Navn. Den Minister, der den 1. December forlangte, at et æret Medlem her i Tinget skulde rykke ud med sit Navn, for at Rygtesmedene kunde blive draget til Ansvar og stemplet, som det sig hør og bør, i den offentlige Mening, skylder os endnu et Navn. Han nævnte nemlig, at der var flere Medlemmer, ikke blot det, hvis Navn kom frem, og hvis Ære nu er rensat. Han nævnte: saare betydende Personligheder i flere Partier. Kan vi faa det andet Navn frem, ellers er Ministeren hjemfalden til nøjagtig den samme Bedømmelse i den offentlige Mening, som han den 1. December i Fjor vilde have, at et Medlem her i Salen skulde være hjem-

falden til, og i en ganske anden Grad, fordi det drejer sig om et langt alvorligere Forhold. Ministeren vilde ikke overfor mig sige det Ord, som laa ham paa Læberne. For min Skyld skal han ikke genere sig. Efter den Optræden, han har vist overfor mine Meningsfæller, maa han ogsaa sige til mig, alt hvad han vil, jeg skal nok give ham Svar. Jeg er heldigvis i den gode Stilling, at jeg har et Blad og en Pen til min Raadighed, han skal nok faa Svar. Men jeg synes, der efterhaanden omkring Ministeren opstaar en Atmosfære, som hverken han eller den Regering, han har den Ære at sidde i, eller hans Parti er tjente med, en Atmosfære af Nayne, der ikke kan nævnes, af Ord, der ikke kan siges. Jeg skal lade ham blive i den Atmosfære, jeg skal ikke gøre noget videre til at bortveje den. Ministeren har nu atter haft en Lejlighed dertil, hvis han formaade det. Jeg bød ham en Lejlighed i Sommer, hvor han kunde faa retslig Oplysning, der er budt ham en Lejlighed ved Finanslovforslagets første Behandling, hvor han kunde have taget Sagen op i dens Realitet og faa den klaret, hvis han var i Stand dertil. Han lod det være ved nogle Flovser, saa forstaar vistnok enhver i hele Landet Situationen.

Den højtærede Indenrigsminister gik saa over til den politiske Situation, og ligesom han kredsede om det, han slet ikke vilde omtale, men alligevel uvilkaarlig, drevet af noget inde i sig, kredsede om, saaledes kredsede han nu om Bjørnen og Bjørnens Hud, det vil sige, at han i Virkeligheden kørte i Ring om sig selv, for det er jo hans og hans Regerings Hud, der her er Tale om, det er om dens Deling, Debatten staar. Den højtærede Minister erklærede og gav det som Valgparole, at Valgkampen stod for eller imod Socialdemokratiet, sagde han først, og lidt efter føjede han til: for eller imod Socialdemokratiet og dets Medløbere — det var de Radikale, han betegnede paa denne smagfulde Maade. Nu maa jeg jo sige — og det højtærede radikale Medlem Hr. Dahlgaard har i Dag fremhævet det samme, og andre har ogsaa gjort det —, at i og for sig er det jo kun smigrende for os Socialdemokrater, i og for sig er det jo agitorisk i høj Grad gunstigt for os, at man fra Regeringens Side stiller Valgparolen saaledes op: for eller imod Socialdemokratiet, det er det afgørende Spørgsmaal her i Landet. Saa langt er Socialdemokratiet kommet, og en saadan Mulighed maa der altsaa være for, at vi kan blive Flertal. Ellers var der ingen Mening i den Valgparole, Ministeren stiller op, at det; Valget